

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: S., nar. X. v obci K., naposledy bytom v zahraničí: K., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-49-13/PO-Ž/2008 zo dňa 27. februára 2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Saz 9/2008-70 zo dňa 17. júla 2009 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Saz 9/2008-70 zo dňa 17. júla 2009 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-49-13/PO-Ž/2008 zo dňa 27. februára 2008, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 mu neposkytol doplnkovú ochranu a rozhodol, že v jeho prípade neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona

č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov do Bangladéšskej ľudovej republiky. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu, doplnkovej ochrany a pre rozhodnutie o prekážkach vyhostenia do krajiny pôvodu podľa osobitného zákona. Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci. Stotožnil sa s názorom odporcu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť ani existenciu obáv a ani prenasledovanie z dôvodu prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

Krajský súd uviedol, že skutočnosti uvádzané navrhovateľom v priebehu azylového konania sa javia ako neopodstatnené z hľadiska bezprostredného ohrozenia navrhovateľa pri zotrvaní v krajine a nasvedčujú iným pohnútkam navrhovateľa v žiadosti o udelenie azylu, než aké sú dôvody na udelenie azylu podľa Ženevského dohovoru a potvrdzujú záver, že v jeho prípade nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu podľa § 8 alebo § 10 zákona o azyle.

Za vecne správne považoval krajský súd aj rozhodnutie odporcu o neudelení doplnkovej ochrany, pretože okolnosti uvádzané navrhovateľom počas konania nemožno hodnotiť ako vážne dôvody pre domnienku, že by navrhovateľovi v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu hrozilo vážne bezprávie charakterizované zákonom o azyle (§ 2 písm. f/ zákona o azyle).

Krajský súd sa napokon stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti brániace jeho návratu do krajiny pôvodu z dôvodov ustanovených v § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ, ktorý vyjadril nesúhlas s rozhodnutím krajského súdu, nakoľko sa domnieva, že odôvodnenie rozhodnutia súdu je nedostatočné, pretože nie je jasné, ako krajský súd dospel k záveru, že dôvody, ktoré uviedol počas azylového konania a v opravnom prostriedku nie sú relevantnými dôvodmi na udelenie azylu.

Krajský súd sa nezaoberal podľa navrhovateľa jeho členstvom v strane BNP a napadnutím jeho osoby počas kandidatúry vo voľbách a nezaujal k nim stanovisko. V tejto súvislosti dal do pozornosti uznesenie ústavného súdu SR č. IV.ÚS 112/05 a I. ÚS 117/05, podľa ktorých „všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkov konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie.,,

Podľa navrhovateľa odôvodnenie napadnutého rozsudku stručne a jasne neobjasňuje právny základ rozhodnutia krajského súdu, je nedostatočne odôvodnené a z jeho odôvodnenia nie je zrejmé a jasné, čo viedlo krajský súd k záveru pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia odporcu.

Na základe uvedeného navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Zopakoval argumenty, pre ktoré rozhodol negatívne o žiadosti navrhovateľa, pričom zdôraznil, že navrhovateľ požiadal o azyl až potom, čo bol zadržaný a predvedený policajnou hliadkou na policajné oddelenie, nakoľko sa na území SR zdržiaval nelegálne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. novembra 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 8 písm. a/ zákona č 480/2002 Z.z. o azyle (účinného do 30.11.2008) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle § 13c ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin 21) a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelenie azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle. Odporca v rozhodnutí uviedol, že navrhovateľ požiadal o azyl z dôvodu, že od roku 1992 bol členom Bangladéšskej nacionalistickej strany (BNP). Dňa 10.9.2007 sa mali v obci G. uskutočniť miestne voľby predsedu BNP. Jedným z kandidátov mal byť aj navrhovateľ. Jeho protikandidátom mal byť Z. A.. Pred uskutočnením volieb ho mali dňa 3.9.2007 v obci na školskom ihrisku fyzicky napadnúť štyria kamaráti Z. A. Ten sa mal celému incidentu prizerať, útočníci na neho mali zaútočiť nožom a palicami, podarilo sa mu však ujsť a z celého incidentu vyviaznuť bez zranenia. Po tomto incidente sa rozhodol na miestneho predsedu BNP nekandidovať a vycestoval ku svojej sestre do okresného mesta G.

Odporca v rozhodnutí, ktorým navrhovateľovi neudelil azyl uviedol, že vzhľadom na charakter incidentu, ktorý navrhovateľ popísal, išlo o osobné spory v boji o politickú funkciu a mali vnútrostranícky charakter. Podľa odporcu sa nejednalo prenasledovanie z politických dôvodov a navyiac navrhovateľ sa nepokúsil využiť pomoc zo strany oficiálnych štátnych orgánov, keďže celú záležitosť nikde nenahlásil a rozhodol sa pre odchod k sestre do okresného mesta G. Tu žil asi mesiac bez akýchkoľvek problémov a až potom sa rozhodol odísť do Európy. Prestávaním sa k sestre využil možnosť presídlenia sa v rámci krajiny a keďže sa už nemusel obávať o svoju bezpečnosť, nemal podľa odporcu ani dôvod na odchod do Európy.

Podľa odporcu v prípade navrhovateľa sa nejedná o politické prenasledovanie zo strany štátu či oficiálnych orgánov a zároveň nejde o situáciu, ktorú by tieto orgány tolerovali alebo by neboli schopné ju riešiť. Ide o osobné spory v súboji o miestne predsedníctvo v strane BNP a tieto osobné spory nezakladajú žiadny konkrétny dôvod na udelenie azylu na území SR.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle. Odporca uviedol, že z výpovede navrhovateľa vyplynulo, že nebolo nikdy proti nemu vedené trestné konanie, nebol väznený, zatknutý a nemal žiadne problémy s bangladéškymi štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trest. Svoje problémy s súvisiace so súperením o miestne predsedníctvo v strane BNP vyriešil presťahovaním sa k sestre. Možnosť ochrany vnútroštátnymi orgánmi nevyužil. Preto jeho spory s protikandidátom a ani ich vyvrcholenie nemožno považovať za vážne bezprávie, lebo z jeho charakteru je zrejmé, že nenaplnilo črty vážneho bezprávia v zmysle zákona o azyle.

V prípade navrhovateľa odporca nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by v zmysle § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov bránili jeho návratu do krajiny pôvodu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu, (Súhrnná teritoriálna informácia - Bangladéš, spracovaná Zastupiteľským úradom ČR v Dillí ku dňu 1.10.2007, Správa MZV USA o stave a dodržiavaní ľudských práv zo dňa 6.3.2007, Informačný bulletin o krajine pôvodu: Bangladéš, vydaná MZV VB 16.1.2007, uznesenie EP zo dňa 6.9.2007 o Bangladéši a z odpovedí na otázky o Bangladéši, ktoré spracoval Odbor dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MÚ MVSR), z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na posúdenie žiadosti navrhovateľa v súvislosti dôvodmi, pre ktoré žiadal o udelenie azylu a na možné riziká návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Z obsahu administratívneho spisu (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 12.2.2008) vyplynulo, že navrhovateľ ako dôvod odchodu z krajiny pôvodu uviedol, že od roku 1992 bol

členom Bangladéšskej nacionalistickej strany (BNP). Dňa 10.9.2007 sa mali v obci G. uskutočniť miestne voľby predsedu BNP. Jedným z kandidátov mal byť aj navrhovateľ. Jeho protikandidátom mal byť Z. A. Pred uskutočnením volieb mali dňa 3.9.2007 v obci na školskom ihrisku fyzicky napadnúť štyria kamaráti Z. A.. Ten sa mal celému incidentu prizerať, útočníci na neho mali zaútočiť nožom a palicami, podarilo sa mu však ujsť a z celého incidentu vyviaznuť bez zranenia. Po tomto incidente sa rozhodol na miestneho predsedu BNP nekandidovať a vycestoval ku svojej sestre do okresného mesta G.

Na otázku ako sa pokúsil vyriešiť problémy v krajine pôvodu pred vycestovaním a či sa obrátil so žiadosťou o pomoc na niektorú z humanitných organizácií, navrhovateľ odpovedal, že sa neobrátil na nikoho, lebo nikto by mu nepomohol.

Na otázku, či mal okrem problému s protikandidátom aj iné problémy ako člen BNP, odpovedal, že iné problémy nemal.

Na otázku, čoho sa obáva v prípade návratu do krajiny odpovedal, že sa obáva o svoj život, že by sa opakovali problémy, keby chcel opäť kandidovať vo voľbách. .

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver o tom, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má žalovaný len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by žalovanému vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu strachu o svoj život, v prípade, že v prípade, že by sa opäť rozhodol v budúcnosti kandidovať. Jeho obavy vyvolal incident, ktorý sa mal odohrať pred miestnymi voľbami za predsedu BNP, keď ho mali napadnúť kamaráti protikandidáta na predsedu miestneho BNP, v dôsledku čoho svoju kandidatúru vzal späť. Na štátne orgány v krajine pôvodu sa podľa vyjadrenia navrhovateľa so žiadosťou o pomoc sa neobrátil.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o jeho napadnutí zo strany prívržencov jeho protikandidáta by boli pravdivé a teda jeho strach z opakovania takéhoto konania v prípade opätovnej kandidatúry navrhovateľa vo voľbách v budúcnosti by bol reálny, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok mu odoprela poskytnúť ochranu pred takýmito útokmi prívržencov protikandidáta.

Navrhovateľom popísané problémy s prívržencami protikandidáta nebolo možné považovať za zlyhanie verejnej moci v krajine pôvodu, na ktorú sa podľa vlastného vyjadrenia so žiadosťou o poskytnutie ochrany ani neobrátil.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprímerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Bangladéšu podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje. Je potrebné tiež zdôrazniť, že existenciu prekážky vyhostenia podľa osobitného predpisu posudzoval odporca správne nie k dobe, kedy navrhovateľ krajinu opustil, ale k dobe svojho rozhodnutia a v postupe odporcu a jeho záveroch nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa odvolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu, stručne a jasne objasnilo skutkový a právny základ rozhodnutia.

Krajský súd sa zaberá všetkými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady, v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odvolací súd odkazuje, pričom považuje za dôležité zdôrazniť, že odporca ani krajský súd nepochybili, keď dôvody navrhovateľa, pre ktoré sa obáva návratu do krajiny pôvodu, (strach pred prípadnými útokmi zo strany prívržencov protikandidáta BNP, v prípade, že by sa navrhovateľ v budúcnosti rozhodol opäť kandidovať), nevyhodnotil odporca vzhľadom na nepreukázanie relevantnosti takýchto dôvodov, nielen pre udelenie azylu, ale ani dôvodov pre udelenie doplnkovej ochrany.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, doplnkovej ochrany a rozhodnutí o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. novembra 2009

**JUDr. Igor Belko., v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová